

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/37196 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 april 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 april 2007, verzonden op 16 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

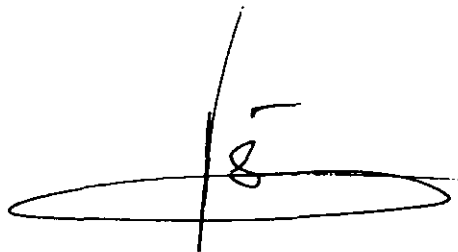
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2007

248-490.

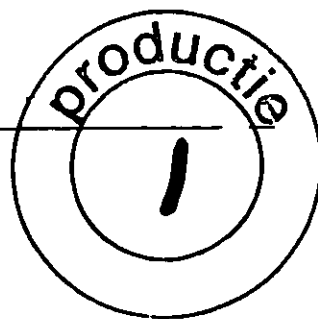
Verzonden: - 8 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/37196

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 april 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Afgaanse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. L.C.J. Sars,

tegen

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. I.L.B. Venghaus.

Procesverloop

Bij besluit van 20 juli 2000 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste lid, onder d van de Vw 2000 met ingang van 28 maart 2000.

Op 12 november 2002 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 24 maart 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen

Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Maastricht, van 9 november 2005 (AWB 05/17948) is het door eiser tegen het besluit van 24 maart 2005 ingestelde beroep gegrond verklaard.

Bij besluit van 20 juli 2006 heeft verweerder de aanvraag opnieuw afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 19 januari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door mr. A.M.J.C. Janssen, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk was aanwezig S. Sadat.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 20 juli 2006 in rechte stand kan houden.

2. Verweerder heeft de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen nu de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Afghanistan inmiddels is beëindigd. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser ook niet in aanmerking komt voor toelating op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000. Verweerder heeft zich in dat verband primair op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is.

3. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat zijn asielrelaas niet als ongeloofwaardig kan worden aangemerkt. Hij heeft zeer uitgebreid, niet tegenstrijdig en consistent verklaard over hetgeen hem is overkomen en welke feiten voor hem aanleiding zijn geweest de onderhavige asielaanvraag in te dienen. Verweerder werpt enkel tegenstrijdigheden tegen, maar eiser betwist dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn. Eiser heeft naar beste kunnen verklaard. Gezien het feit dat zijn vrouw later Nederland is binnengekomen en hem nadere informatie heeft kunnen verschaffen, heeft eiser zijn verklaringen over hetgeen bijvoorbeeld zijn achtergebleven broers en zussen is overkomen, kunnen aanpassen. De door verweerder gestelde tegenstrijdigheden zijn bovendien niet van belang voor het eigenlijke asielrelaas. Voorts is betoogd dat de door verweerder in het voornemen gestelde tegenstrijdigheden in de zienswijze gemotiveerd zijn weerlegd, maar dat verweerder daarop in het bestreden besluit niet is ingegaan. Eiser acht dit in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Dat verweerder het asielrelaas niet inhoudelijk heeft beoordeeld acht eiser evenzeer in strijd is met de in acht te nemen zorgvuldigheid. Gezien de macht die Bashir op dit moment in Afghanistan uitoefent, kan er met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vanuit worden gegaan dat eiser op dit moment bij een gedwongen terugkeer zal worden geconfronteerd met ernstige problemen met de feitelijke machthebbers. Dit standpunt wordt versterkt door het algemeen ambtsbericht over Afghanistan van juli 2005. Eiser dient dan ook in aanmerking te komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Daarnaast blijft eiser zich onverkort op het standpunt stellen dat voor Afghanistan een algemeen beschermingsbeleid geïndiceerd is. Volgens eiser blijkt één en ander ook uit het algemeen ambtsbericht over Afghanistan van juli 2005 en kijkt verweerder te veel naar het toelatingbeleid van de omliggende landen in plaats van naar de daadwerkelijke veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de

grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

7. Bij de reeds in het procesverloop genoemde uitspraak van 9 november 2005 (AWB 05/17948) heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Maastricht, geoordeeld dat verweerder zich in het besluit van 24 maart 2005 in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 terecht is afgewezen op grond van artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Deze uitspraak van 9 november 2005 staat in rechte vast.

8. Voor zover eiser zich in beroep op het standpunt stelt dat verweerder na het besluit van 24 maart 2005 – welk besluit in voornoemde uitspraak ter toetsing stond – had moeten overgaan tot het voeren van een beleid van categoriale bescherming voor Afghaanse asielzoekers, gelet op de informatie uit het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van juli 2005, overweegt de rechtbank als volgt.

9. Bij uitspraak van 23 augustus 2005 (200504214/1, JV 2005/398) heeft de Afdeling met verwijzing naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2005 inzake Afghanistan geoordeeld dat het standpunt van de minister om ten aanzien van Afghaanse asielzoekers geen beleid van categoriale bescherming te voeren de rechterlijke toets kan doorstaan. In de uitspraak van 9 maart 2006 (200510569/1, JV 2006/193) heeft de Afdeling vervolgens geoordeeld dat, hoewel uit het ambtsbericht van juli 2005 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds zorgwekkend is en het aantal incidenten sinds mei 2005 is toegenomen, daaruit niet blijkt dat de algehele situatie sinds januari 2005 zo zeer is veranderd, dat thans anders zou moeten worden geoordeeld dan in de uitspraak van 23 augustus 2005. Aldus bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat ten tijde van het bestreden besluit geen beleid van categoriale bescherming hoefde te worden gevoerd.

10. Voorts heeft verweerder gezien of er, aansluitend aan de expiratedatum van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verleend.

11. Eiser heeft in dat verband ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser, geboren op 16 augustus 1968, heeft de Afghaanse nationaliteit en behoort tot de bevolkingsgroep der Tadzjieken. Op 2 maart 2000 werd een vertegenwoordiger van de Taliban in eisers wijk vermoord. De buurman van de vermoorde Talib was een goede vriend van eisers broer en lid van de Mudjaheddin van Ismael Khan. Op 3 maart 2000 deed de Taliban een inval in het huis van eiser. In de tuin werden wapens en kogels gevonden. Eisers vader werd bij deze inval opgepakt door de Taliban. De wapens waren door eisers broer in de tuin verstopt. Eiser vermoedt dat die een dag eerder was opgepakt, aan de Taliban verraden heeft dat er wapens lagen. Eiser durfde niet meer terug naar huis uit angst voor de Taliban. Hij vreest dat hij wordt beschuldigd van de dood van de Talib. Eiser verliet zijn land – na een verblijf van enkele dagen bij zijn oom – op 11 maart 2000 op illegale wijze. Op 20 maart 2000 arriveerde eiser in Nederland.

12. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel op grond van het categoriale beleid niet in aanmerking kwam voor toelating op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29, van de Vw 2000 en dat dit standpunt, ook gezien in het licht van de huidige situatie in Afghanistan blijft gehandhaafd. Als motivering is aan deze beslissing ten grondslag gelegd dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Verweerder acht het individuele asielrelaas van eiser niet geloofwaardig.

13. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Dit laat onverlet dat de rechter de besluitvorming toetst aan de eisen van met name de zorgvuldigheid en de kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt.

14. Verweerders beleid, zoals dit is opgenomen in hoofdstuk C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) brengt met zich dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet.

15. De rechtbank stelt vast dat verweerder zich in het voornemen om de aanvraag af te wijzen, alsmede in het bestreden besluit van 20 juli 2006 niet op het standpunt heeft gesteld dat zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, voordoet die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker. Gelet hierop diende verweerder te beoordelen of het relaas van eisers op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

16. Verweerder heeft zich in de besluitvorming op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder er op gewezen dat het asielrelaas van eiser op diverse punten innerlijk tegenstrijdig is en niet consistent met het relaas van zijn echtgenote. In het in het bestreden besluit als herhaald en ingelast beschouwde voornemen, heeft verweerder daarnaast opgemerkt dat eiser zijn vrees van de zijde van de Taliban, alsmede van de zijde van baseert op vermoedens welke door verweerder niet plausibel worden geacht. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd aangegeven dat ook dit in het voornemen neergelegde standpunt wordt gehandhaafd.

17. De rechtbank zal allereerst ingaan op het standpunt van eiser dat de door verweerder in het voornemen gestelde tegenstrijdigheden in de zienswijze gemotiveerd zijn weerlegd, maar dat verweerder daarop in het bestreden besluit niet is ingegaan. De rechtbank deelt dit standpunt van eiser. Uit de zienswijze blijkt immers dat eiser enkele door verweerder in het voornemen tegengeworpen tegenstrijdigheden gemotiveerd heeft betwist, terwijl verweerder in het bestreden besluit slechts heeft overwogen – zonder dit op enigerlei te motiveren – dat de zienswijze niet leidt tot een ander oordeel. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat niet is ingegaan op de argumenten uit de zienswijze omdat deze geen ander licht werpen op

de beoordeling van de zaak. Wat daarvan ook zij, dit laat naar het oordeel van de rechtbank onverlet dat verweerder in het bestreden besluit had dienen te motiveren waarom de door eiser in de zienswijze naar voren gebrachte argumenten niet kunnen leiden tot een ander oordeel. Door dit niet te doen heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in strijd gehandeld met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Dit kan evenwel niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit, gelet op hetgeen hierna wordt overwogen.

18. Gelet op hetgeen is overwogen in rechtsoverweging 17 is de rechtbank van oordeel dat de door verweerder in het voornemen tegengeworpen tegenstrijdigheden welke in de zienswijze door eiser gemotiveerd zijn betwist, geen rol kunnen spelen bij de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. De rechtbank zal deze (vermeende) tegenstrijdigheden dan ook buiten beschouwing laten bij de verdere beoordeling van het beroep.

19. Eveneens dient bij de beoordeling van het beroep buiten beschouwing te worden gelaten hetgeen namens eiser eerst ter zitting is aangevoerd ter (nadere) betwisting van verweerders standpunt dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Naar het oordeel van de rechtbank verzet de goede procesorde zich er tegen dat eerst ter zitting gemotiveerd uiteen wordt gezet dat en waarom bepaalde argumenten uit het bestreden besluit volgens eiser geen stand kunnen houden. Niet valt in te zien waarom dat niet reeds is gebeurd bij de gronden van beroep van 30 augustus 2006 of in ieder geval voorafgaand aan de zitting, met inachtneming van hetgeen is bepaald in artikel 8:58 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

20. Met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen stelt de rechtbank vast dat verweerders standpunt dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, is gebaseerd op het volgende.

21. Volgens verweerder heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij te vrezen heeft van de zijde van de Taliban, alsmede van de zijde van . Daarbij is eerstens van belang dat eisers verklaring dat de gestelde inval door de Taliban het gevolg is van verraad door enkel en alleen is gebaseerd op een vermoeden van zijn zijde. Eiser heeft geen concrete aanwijzingen dat achter de inval zou hebben gezeten. Dat hij hen zou hebben 'verraden' na marteling is evenzeer slechts een vermoeden van eiser. Voorts wekt het volgens verweerder bevreemding dat , die een goede vriend was van de broer van eiser, de familie van zijn vriend valselijk zou beschuldigen van moord op de Talib. Nog los van de vraag waar de wapens verborgen lagen en wie ze wanneer daar verstopt had, is het volgens verweerder niet aannemelijk dat een beschuldiging van een lid van de Mudjaheddin van Ismael Khan en de vondst van wapens in de tuin voldoende reden zou zijn om eiser te vervolgen voor de dood van de Talib. Dit geldt te meer nu uit de verklaringen van eiser niet is gebleken dat hij zich ooit op enigerlei wijze als tegenstander van de Taliban heeft geprofileerd, aldus verweerder. Daarnaast is het asielrelaas van eiser volgens verweerder op diverse punten innerlijk tegenstrijdig en niet consistent met het relaas van zijn echtgenote. Zo stelt eiser in zijn nader gehoor dat zijn broer door de Taliban bij een inval in zijn woning is meegenomen. Dit naar aanleiding van zijn dossier dat de Taliban zou hebben gevonden toen zijn de kantoren van Ismael Khan hadden bezet. Eiser heeft in het gehoor van 12 juli 2004 echter verklaard dat zijn broer zou hebben vermoord. De echtgenote van eiser heeft in haar gehoor van 7 april 2004 eveneens verklaard dat verantwoordelijk was voor de dood van haar zwager. In het gehoor van 18 mei 2006 heeft eiser eerst verklaard dat zijn broer is verdwenen en niet meer is teruggekeerd, waardoor ze ervan uit zijn gegaan dat hij is vermoord. In hetzelfde gehoor zegt hij dat zijn broer heeft vermoord. Uit de verklaringen van het nader gehoor blijkt dat eisers broer wordt vermist nadat hij door de

Taliban is meegenomen in 1996, hetgeen niet in overeenstemming is met de bewering dat hij door [] is vermoord. Ook over het lot van zijn achtergebleven broers en zussen heeft eiser volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo heeft eiser eerst verklaard dat hij niet wist waar zijn broers en zussen verbleven en dat hij ervan uit gaat dat zij, nadat hun vader was mishandeld en overleden, ook voor hun leven moesten vrezen en zijn vertrokken. Verderop in het gehoor van 18 mei 2006 stelt eiser echter dat zijn oom voor zijn kinderen en ook voor zijn broers en zussen zorgde. Voorts heeft eiser volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de datum waarop zijn oom is opgepakt en mishandeld. In het gehoor van 12 juli 2004 heeft eiser verklaard dat zijn oom ongeveer zes maanden daarvoor zou zijn meegenomen – dus ongeveer januari 2004 – terwijl hij in het gehoor van 18 mei 2006 heeft verklaard dat het een maand nadat zijn zoon [] naar Nederland kwam is geweest, derhalve augustus 2003. Ook heeft eiser tijdens het gehoor van 12 juli 2004 verklaard dat zijn zoon [] twee maanden daarvoor zou zijn meegenomen door de mannen van [] hetgeen betekent dat het in half mei moet zijn geweest. Dit wekt echter bevreemding nu dit zou betekenen dat [] pas zou hebben meegenomen ongeveer vier of negen maanden nadat hij de oom van eiser had opgepakt en hem had gedwongen de verblijfplaats van [] te noemen. Tenslotte heeft eiser naar de mening van verweerder ook over het lot van zijn vader wisselende verklaringen afgelegd. Zo heeft hij in het nader gehoor verklaard dat zijn vader door de Taliban is meegenomen en dat hij niet weet waar naartoe hij is meegenomen. In het gehoor van 18 mei 2006 heeft eiser echter verklaard dat zijn vader fysiek is mishandeld waarna hij aan de verwondingen is overleden.

22. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op grond van al het voorgaande niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Eiser heeft in beroep gesteld dat hij niet tegenstrijdig en naar beste kunnen heeft verklaard. Voorts heeft eiser aangevoerd dat hij, gezien het feit dat zijn vrouw later Nederland is binnengekomen en hem nadere informatie heeft kunnen verschaffen, zijn verklaringen over hetgeen bijvoorbeeld zijn achtergebleven broers en zussen is overkomen, heeft kunnen aanpassen. Daarnaast heeft eiser gesteld dat de door verweerder gestelde tegenstrijdigheden niet van belang zijn voor het eigenlijke asielrelaas. Het vorenstaande werpt echter geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder het asielrelaas niet ongeloofwaardig kon achten. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het oordeel dat verweerder, door af te zien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas, in strijd heeft gehandeld met de in acht te nemen zorgvuldigheid.

23. Ten aanzien van eisers beroep op toelating op grond van de huidige situatie in Afghanistan, overweegt de rechtbank als volgt.

24. Voor zover eiser zijn beroep doet steunen op zijn individuele asielrelaas, is de rechtbank van oordeel dat dit beroep faalt, gelet op hetgeen de rechtbank hiervoor heeft overwogen ten aanzien van de ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Reeds om die reden kan eiser ook bij de beoordeling van de huidige situatie niet in aanmerking komen voor toelating.

25. Voor zover eiser zijn beroep op toelating op grond van de huidige situatie in Afghanistan tevens heeft gebaseerd op de slechte algemene situatie in Afghanistan overweegt de rechtbank dat een beroep op de algemene situatie in het land van herkomst krachtens vaste jurisprudentie ontoereikend is voor een geslaagd beroep op vluchtelingschap en op een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM.

26. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

27. Uit het voorgaande volgt dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

28. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

29. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier op 13 april 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KORTE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van
de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of
meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de
uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 16 APR. 2007

Mr. G.C.G. Raymakers

BRAAKMAN ADVOCATEN

Mr. L.C.J. Sars

Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen

Mw. Mr. N.M.J. Schepens

Mr. R.P.V.W. Willems

Mierloseweg 5
5707 AA HELMOND
T: (0492) 54 44 15
F: (0492) 52 77 85
www.braakmanadvocaten.nl

Raad van State
Afd. Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

BESCHIKKING	
11 MEI 2007	
ANNO	3310
APRIL	11
BERAANDELIJKE	REP.

Nr.: 34973 LJ/YR
Inzake: -B
Uw ref.:

Helmond, 10 mei 2007

Hoger beroep beslissing
Rechtbank Den Haag ('s-Hertogenbosch)
d.d. 13 april 2007
Zaaknummer: 06/37196

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , van Afghaanse nationaliteit,
wonende te aan de te dezer zake woonplaats kiezende te
Helmond aan de Mierloseweg no. 5, ten kantore van de advocaat en procureur Mr. L.C.J.
Sars, die hierbij verklaart te dezer zake door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om
namens hem dit hoger beroepschrift in te dienen en te ondertekenen;

Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van de Rechtbank s-Gravenhage
zittinghoudende te 's-Hertogenbosch d.d. 13 april 2007, zaaknummer 06/37196, waarbij het
beroepschrift van appellant ongegrond werd verklaard. Van de beschikking waarvan hoger
beroep wordt als **productie 1** een afschrift overgelegd.

Algemeen:

Appellant is, afgezien van zijn persoonlijk belang bij dit hoger beroepschrift van mening dat,
de grieven hiervan rechtsvragen aan de orde stellen die in het belang van de rechtseenheid,
de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven,
en derhalve de aangevoerde grieven tot vernietiging van de aangevallen uitspraak behoren
te leiden.

Appellant verwijst daartoe tevens naar hetgeen door of namens hem in vorige instanties is verklaard en aangevoerd, waarvan de inhoud als hier woordelijk herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en behoudt zich het recht voor om de gronden van dit hoger beroep in een later stadium nog nader aan te vullen.

Appellant wenst de navolgende grief naar voren te brengen.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank (op pagina 6, punt 22) het volgende:

“Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op grond van al het voorgaande niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Eiser heeft in beroep gesteld dat hij niet tegenstrijdig en naar beste kunnen heeft verklaard. Voorts heeft eiser aangevoerd dat hij, gezien het feit dat zijn vrouw later Nederland is binnengekomen en hem nadere informatie heeft kunnen verschaffen, zijn verklaringen over hetgeen bijvoorbeeld zijn achtergebleven broers en zussen is overkomen, heeft kunnen aanpassen. Daarnaast heeft eiser gesteld dat de door verweerder gestelde tegenstrijdigheden niet van belang zijn voor het eigenlijke asielrelaas. Het vorenstaande werpt echter geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder het asielrelaas niet ongeloofwaardig kon achten. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het oordeel dat verweerder, door af te zien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas, in strijd heeft gehandeld met de in acht te nemen zorgvuldigheid”.

Toelichting:

Immers,

- De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is. De rechtbank beperkt zich hier tot het poneren en herhalen van stellingen van verweerder zonder deze (marginaal) te toetsen. Niet gerechtvaardigd is derhalve om te concluderen dat verweerder voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig te achten. De rechtbank heeft haar uitspraak in deze dus onvoldoende gemotiveerd. In het kader van de rechtsgelijkheid en rechtseenheid dient voldoende te worden gemotiveerd waarom in het onderhavige geval het asielrelaas van appellant aan positieve overtuigingskracht ontbeert. Het enkele oordeel van de rechtbank dat verweerder terecht tot het oordeel heeft kunnen komen dat

het asielrelaas van appellant niet geloofwaardig is volstaat niet. De onderhavige uitspraak van de rechtbank is voor wat betreft dit punt dan ook onvoldoende gemotiveerd, hetgeen strijd oplevert met artikel 8:77, eerste lid, onder b Awb.

Appellant merkt hierbij op:

1. Dat hij van oordeel is dat zijn beroepschrift ten onrechte door de Rechtbank ongegrond is verklaard;
2. Dat hij Uw College (Afdeling) hierbij verzoekt het hoger beroepschrift, alsook het beroepschrift, gegrond te verklaren onder vernietiging van de bestreden beslissing van de Rechtbank d.d. 13 april 2007 (AWB 06/37196), en alsnog te bepalen dat appellant wordt toegelaten op de gronden als verzocht en in vorige instanties aangevoerd, althans verweerder danwel de Rechtbank op te dragen (zulks) te beslissen met inachtneming van de uitspraak van Uw College;
3. Dat hij U hierbij verzoekt verweerder te veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen het salaris van de gemachtigde van appellant.

Namens

Mr. L.C.J. Sars,
Bepaaldelijk gevolmachtigde

